

HORRORLAND

Het poppenhuis
Verdronken
Ik zal je vinden
Kamer 333
Duisternis
Bloedhond
Ik kom je halen
Escape
Het is maar een spel
Angstgolven
Zeg maar niets meer...

HORRORLAND

**ZEG MAAR
NIETS MEER...**

K.R. Alexander

Vertaald door Linda Broeder

kluitman

Voor alle mensen die
het lastig vinden om te
zeggen wat ze denken.

Wil je op de hoogte blijven van nieuwe boeken en ander nieuws over de serie Horrorland? Volg dan @horrorland_kluitman op Instagram.

Nur 283/W032401

Bisac JUV018000 / JUV040000

© MMXXIV Nederlandse editie: Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXII Tekst: Alex R. Kahler, onder pseudoniem K.R. Alexander

Published by arrangement with Scholastic Inc., 557 Broadway, New York, NY10012, USA.

Oorspronkelijke titel: *Speak for Me*

Nederlandse vertaling: Linda Broeder

Omslagontwerp: Baily Crawford, Nina Goffi en Studio L.E.O.

© Omslagbeeld: Shutterstock.com

Opmaak binnenwerk: Keirsten Geise en Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl
arkahler.com

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

Er waren drie dingen die Nomi Parker vreselijker vond dan wat ook: spinnen, spreken in het openbaar en poppen.

Ze vond niets zo eng als midden in de nacht het licht in de badkamer aan te doen en een gigantische harige spin op de tegelvloer te zien zitten.

Ze kreeg nergens zulke zweethanden van als van het idee om een presentatie te geven voor haar hele klas. Dat maakte het extra lastig voor te stellen dat ze een beroemde toneelspeler wilde worden.

Maar geen van die twee dingen was zo erg als haar angst voor poppen.

Als ze bij vriendinnen ging logeren, liet ze hen al hun poppen in de kast leggen. Of in een andere kamer. Het liefst zou ze ze allemaal in een ander gebouw verstoppen. Aan de andere kant van het dorp. Of op een ander continent.

Als ze langs de speelgoedafdeling liep, hield ze haar blik

strak op de vloer gericht zodat ze niet zou zien hoe die kraal-oogjes haar levenloos aanstaarden.

Toen een ver familielid haar per ongeluk een pop had gegeven voor haar achtste verjaardag, had ze zich de rest van het feestje huilend in haar slaapkamer verscholen. Ze was pas weer tevoorschijn gekomen toen haar vader haar verzekerde dat de pop weg was. En nooit meer terug zou komen.

Ze wist niet wat erger was: dat ze bijna met een pop was opgescheept, of dat al haar vriendinnen haar hadden uitgelachen.

Ze haatte poppen niet alleen omdat ze griezelig waren. Al speelde dat zeker mee.

Ze haatte ze omdat er allerlei vragen in haar opkwamen wanneer ze naar hen keek.

Hoe zou het zijn om zo in een doos opgesloten te zitten?

Wat nou als elke pop ter wereld wel een bewustzijn had, maar niet zelf kon praten en bewegen?

Soms had ze nachtmerries waarin ze zelf een pop was en niet kon praten of bewegen, niet kon protesteren wanneer haar eigenaar besloot haar haren af te knippen of haar stomme kleren aan te trekken of haar naar de hond te gooien.

Als ze wakker schrok uit zo'n nachtmerrie, had ze net zulke zweethanden als tijdens een presentatie, en haar hart bonsde alsof ze wel honderd spinnen in haar bed had gevonden.

De nachtmerries waren erg. Heel erg.

En ze zouden al snel werkelijkheid worden.

‘Dat klinkt echt als mijn ergste nachtmerrie,’ zei Nomi terwijl ze Jenna vol ongeloof aankeek.

‘O, kom op,’ zei haar beste vriendin. ‘Jij en ik die een duet zingen? Dat wordt geweldig.’

‘Ik weet het niet...’ mompelde Nomi.

Nomi keek van haar vriendin naar de poster aan de muur. Er hingen er tientallen door heel de school, dus overal waar ze keek, werd ze met dezelfde boodschap bestookt:

DOE MEE MET DE TALENTENJACHT

*** WORD EEN STER ***

En dat was ook haar droom. Ooit wilde ze in de volgende grote musical spelen, elke avond onder de lampen van Broadway staan en overdag alle musea en cafés van New York afstruinen. Ze wist dat ze daarvoor veel moest oefenen, en

dat deed ze ook! Ze zong elke avond voor de spiegel en had elk weekend zangles. Ze kon pianospelen en toonladders uit haar hoofd herhalen.

Het probleem was alleen dat ze door haar plankenkoorts niet veel verder kwam met oefenen. Bij de gedachte dat ze auditie zou doen voor een toneelstuk of zou meedoen aan een talentenjacht, begon ze te hyperventileren. De enige mensen die haar ooit hadden zien optreden, waren haar vader, haar zangdocent en haar knuffels.

‘Jij mag het liedje uitkiezen!’ drong Jenna aan. ‘En dan bedenk ik er dansmoves bij en...’

‘Wacht, gaan we er ook bij dansen?’

‘Natuurlijk!’ riep Jenna uit. ‘Beyoncé staat er toch ook niet bij als een zoutzak? We moeten er een show van maken.’

Nomi zuchtte. Vooral omdat ze Jenna maar al te goed kende – ze waren al vriendinnen sinds groep 1 – en ze wist dat Jenna toch wel haar zin zou krijgen. Zo ging het altijd. Het was makkelijker voor Nomi om dat maar meteen te accepteren. Het hielp toch nooit om in discussie te gaan.

‘Oké,’ gaf Nomi zich gewonnen. ‘Ik doe mee.’ Zodra ze het zei, brak het angstzweet haar uit.

Daar merkte Jenna niets van. Ze slaakte een kreetje van opwinding waardoor een paar leerlingen bleven staan om hen aan te staren, maar dat maakte Jenna niets uit. In tegenstelling tot Nomi had zij er geen problemen mee om in het middelpunt van de belangstelling te staan.

En misschien was dat wel de reden dat Nomi en Jenna al zo lang vriendinnen waren: Jenna stond altijd graag op de voorgrond, of het nu in een toneelstuk van school was of in hun kleine vriendengroep. En Nomi vond het prima om op de achtergrond te blijven, om de bijrol te spelen of te luisteren terwijl Jenna de groep vertelde over iets wat ze samen hadden meegemaakt. En als dat betekende dat Nomi niet de aandacht kreeg waar ze stiekem naar verlangde, nou ja... er waren wel ergere dingen.

Zoals Jenna’s idee om samen iets belachelijk zichtbaars te doen.

Zoals meedoen aan de talentenjacht.

Jenna was in veel opzichten het tegenovergestelde van Nomi. Zij was lang, Nomi klein. Zij had een lichte huid, Nomi een donkere. Zij was luidruchtig, Nomi stil. Zij was zelfverzekerd, Nomi verlegen. Misschien was dat ook wel waarom Nomi het niet erg vond om in Jenna’s schaduw te staan. Misschien zou ze dan op een dag wel wat van Jenna’s zelfvertrouwen overnemen.

Normaal gesproken zou Nomi over een dag of twee wel proberen onder de talentenjacht uit te komen, zodra Jenna’s enthousiasme was afgezwakt. Maar dit was hun eerste jaar op de middelbare school, en ze wilde stiekem wel graag indruk maken op haar nieuwe klasgenoten. Ze was nu een middelbare scholier, dus dan zou ze toch zelfverzekerder moeten zijn en het moeten aandurven om haar dromen na te jagen.

Als ze het nu niet deed, zou ze het de komende jaren ook niet durven. En het proberen in de bovenbouw? Echt niet. Ze had die jongens gezien. Hoe oud ze ook was en in welke klas ze ook zat, ze zou zich nooit op haar gemak voelen als ze voor zo'n menigte op een podium stond. Tenzij ze al podiumervaring had.

Dus het was nu of nooit.

Jenna pakte Nomi bij de arm en nam haar mee de school uit, terwijl ze al volop kletste over de nieuwste dansmoves die ze online had gezien. Dat vond Nomi een beetje gek, want ze had nog geen liedje uitgekozen.

Wat had ik nou eigenlijk verwacht? vroeg Nomi zich af. Het maakt niet uit met welk idee ik kom. Jenna zal toch wel zeggen dat het niet de beste keuze is, een ander liedje kiezen en het laten klinken alsof het mijn idee was. Ze laat me alleen maar denken dat ik mag kiezen.

Vreemd genoeg werd Nomi daar niet boos om. Ze was het gewend.

En Jenna wist toch wel wat het beste was. Ze zou het meest geschikte liedje uitkiezen. Ze wist altijd precies wat ze moesten doen.

Altijd.

2

‘Ik doe mee met de talentenjacht,’ mompelde Nomi tijdens het avondeten.

Haar vader keek haar verbaasd aan. ‘Goh, met de talentenjacht?’ zei hij. ‘Ik ben... nou ja, dat is geweldig om te horen, Nomi.’

Nomi prikte in haar steak. Donderdagavond was altijd steakavond – haar vaders specialiteit en haar favoriet – maar vanavond had ze totaal geen trek. Ze had zelfs geen zin in de aardappelpuree met jus die ze had helpen maken.

‘Ja,’ zei Nomi. ‘Jenna zei...’

‘Ik had het kunnen weten,’ onderbrak haar vader haar. ‘Natuurlijk was het Jenna’s idee.’ Hij leunde naar voren en keek haar aandachtig aan. Nomi wist dat sommige vaders nauwelijks wisten met wie hun dochters allemaal bevriend waren, maar haar vader was altijd al zo geïnteresseerd geweest, ook voordat haar ouders uit elkaar waren gegaan

en haar moeder was vertrokken. Hij wist altijd precies wat er in haar leven speelde. ‘Weet je zeker dat je dit wilt doen? Ik bedoel, ik weet dat je ooit een grote ster gaat worden! Maar ik wil niet dat je je gedwongen voelt om op het podium te staan als je daar nog niet klaar voor bent.’

Nomi schudde haar hoofd. ‘Zo zit het niet,’ zei ze, ook al zat het wél zo. ‘We willen het allebei. Ik heb al een liedje uitgekozen en zij gaat een choreografie bedenken.’ Ze zuchtte en tikte met haar vork op haar bord. ‘Zelfs mevrouw Ulrich zegt dat het tijd wordt om over mijn plankenkoorts heen te komen.’

Mevrouw Ulrich was haar zangdocent. Het was een vriendelijke vrouw die vroeger in de opera had gezongen, dus ze wist waar ze het over had.

‘Dat is waar,’ zei Nomi’s vader. ‘En ik ben trots op je dat je je angsten probeert te overwinnen. Maar ik zou niet willen dat Jenna, nou ja, je weet wel.’

‘Wat?’

Hij zuchtte diep. ‘Nou, soms laat je Jenna over je heen lopen. Ik wil er gewoon zeker van zijn dat je voor jezelf durft op te komen, meer niet.’

Nomi knikte, ook al wisten ze allebei dat ze niet goed voor zichzelf durfde op te komen. Helemaal niet zelfs. Maar dat was niet Jenna’s schuld. Nomi was altijd al verlegen geweest.

‘Hoe dan ook,’ zei haar vader om van onderwerp te veranderen, ‘het lijkt me ontzettend leuk om je te horen zingen. En je weet dat ik je altijd zal steunen, wat je ook doet.’

Nomi knikte. Ze wist wat hij bedoelde: als je toch wilt terugkrabbelen, zal ik je ook daarin steunen.

Maar ze zou niet terugkrabbelen. Niet deze keer. Niet weer.

Ondanks haar eerdere voornemen probeerde Nomi die hele avond te bedenken hoe ze onder de talentenjacht uit kon komen zonder af te gaan. Toen ze in haar eentje in het donker op bed lag, kwam ze al snel in een negatieve spiraal terecht en begon ze zich zorgen te maken over alles wat er fout kon gaan. Stoppen met de talentenjacht nog voordat ze was begonnen leek de makkelijkste manier om al die vreselijke scenario’s te vermijden.

Misschien kon ze een paar dagen van tevoren doen alsof ze ziek was? Maar ze zou het vreselijk vinden om Jenna zo te laten stikken, al moest ze toegeven dat Jenna waarschijnlijk ook wel zonder haar het podium op zou gaan.

Of misschien kon ze zeggen dat ze naar een begrafenis moest en wegblijven van school?

Of misschien kon ze gewoon helemaal van school gaan en verhuizen naar een nieuwe plaats waar ze niemand kende. Misschien zou ze dan wel haar stem durven laten horen.

Ze piekerde zich suf, dus deed ze wat ze altijd deed als ze niet kon slapen: ze logde in op haar social media.

Het eerste wat ze zag, was een nieuw bericht, maar dat negeerde ze even om te scrollen.

Ze volgde een heleboel beroemdheden, zangers en acteurs

die ze bewonderde, en een paar klasgenoten. Foto na foto flitste voorbij, plaatjes van haar vriendinnen en klasgenoten die op de een of andere manier altijd vrolijk en fotogeniek leken, terwijl zij zich net een slons voelde.

Het maakte haar niet moe, en ze voelde zich er niet beter door, maar het zorgde er wel voor dat ze stopte met piekeren.

Toen scrolde ze langs een gesponsord bericht waardoor ze het bijna uitgilde.

Het was een advertentie die ze de afgelopen weken al vaak voorbij had zien komen in allerlei variaties. Een advertentie die ze elke keer had gerapporteerd als ‘ongepast’ maar toch bleef zien, waarschijnlijk omdat het product werd gemaakt door het bedrijf van het socialmediaplatform.

Ze noemden haar Emmy.

Emmy was een pop.

Maar niet zomaar een pop.

Ze noemden haar een slimme pop.

Ze kon alles wat een smartphone kon: muziek afspelen, je berichtjes en e-mails voorlezen, bellen, foto's maken, internetten en vragen beantwoorden. Je hoefde haar alleen maar aan je telefoon te koppelen en dan zou ze je beste vriendin worden. De poppen zagen er allemaal anders uit: er waren poppen van elke afkomst en lichaamsbouw, en van elke leeftijd.

Ze zagen er allemaal levensecht uit... en compleet angst-aanjagend.

Nomi rapporteerde de advertentie en ververste haar feed.

Hoewel Emmy meteen verdween, had Nomi nog steeds zweethanden en ging haar hart tekeer.

Na een paar keer diep ademhalen besloot ze dat ze klaar was met scrollen voor vanavond. Het was al laat, en ze dacht niet dat ze nog meer beelden van poppen aankon.

Ze bekeek haar berichten.

Jenna had een link gestuurd.

De thumbnail toonde... een Emmy-pop.

Maar dat was niet de enige reden dat Nomi's hart weer als een razende tekeerging.

Jenna had niet alleen een link naar de pop gestuurd, maar ook een berichtje.

Ze zijn vanaf morgen te koop! We móéten er een paar zien te krijgen! Als onderdeel van onze act!

Nomi voelde zich misselijk worden.

Deels door de verwijzing naar de pop, maar vooral omdat...

Nou, vooral omdat ze wist dat Jenna altijd haar zin kreeg.

3

De volgende dag had iedereen aan Nomi's lunchtafel het alleen maar over Emmy.

'Mijn vader heeft beloofd er tijdens de lunch eentje voor me te halen,' zei Clarita.

'Mijn moeders hebben de mijne al vooruitbesteld en geregeld dat hij wordt bezorgd voordat ik thuiskom,' vertelde Jacqueline.

'En jij, Jenna?' vroeg Simone. 'Neem jij er ook een?'

Jenna's wangen werden een beetje rood, maar dat wist ze te verbergen door te lachen. 'Eentje maar?' zei ze grappend. Nomi hoopte tenminste dat ze een grapje maakte. 'Mijn ouders zeiden dat ik dit weekend mag kiezen welke ik maar wil.'

Dat was een leugen, wist Nomi. Ze hadden niet veel geld bij Jenna thuis en de Emmy-pop kostte honderden dollars. Het zou Nomi ook weer niet verbazen als Jenna's ouders geld bij

elkaar hadden gespaard om een paar poppen voor Jenna te kopen – ze verwendeten hun dochter graag – maar toch betwijfelde Nomi dat.

'Ik zou kunnen vragen of jij er ook eentje neemt,' zei Clarita tegen Nomi. 'Maar volgens mij weten we allemaal het antwoord al.'

Clarita had een gigantische poppenverzameling. En dat was de reden dat Nomi nooit bij Clarita bleef logeren. Niet meer. Niet na de laatste keer...

'Wat bedoel je daarmee?' vroeg Jenna.

Clarita lachte gemeen. 'Dat moet jij toch wel weten. Nomi is een bange schijterd en een janker. Ze zou nog niet dood gevonden willen worden met een van die poppen.'

'Alsjeblieft zeg,' reageerde Jenna. 'Ze is dapperder dan jij ooit zal zijn. Wij gaan samen een duet doen bij de talentenjacht.'

Jacquelines adem stakte van verbazing, maar Clarita trok alleen haar wenkbrauw op.

'Echt? Jullie samen? Laat je niet gewoon de pop in haar plaats zingen?'

Is dat een optie? dacht Nomi hoopvol.

Jenna sloeg een arm om Nomi's schouders. Nomi wist niet waar ze dankbaarder voor was: het feit dat Jenna het gesprek op een ander onderwerp dan poppen had gebracht of het feit dat ze voor Nomi opkwam.

'Natuurlijk doen we dit samen,' antwoordde Jenna. 'We

hebben zelfs al een liedje uitgezocht. Wat ga jij doen bij de talentenjacht, Clarita? Een selfie maken?’

‘Daar zou ik waarschijnlijk meer succes mee hebben dan jullie met je gekrijs,’ kaatste Clarita terug. En om haar woorden kracht bij te zetten, pakte ze haar telefoon, poseerde en maakte een selfie.

Nomi wist zeker dat die nog voor het einde van de schooldag een paar duizend likes zou hebben. Clarita was superknap en ze kleepte zich altijd volgens de laatste mode.

Jenna lachte alleen maar en Jacqueline begon te vertellen over de serie die ze aan het bingewatchen was, waarna het hele onderwerp talentenjacht werd vergeten. Clarita kon soms echt gemeen zijn, maar ze was nog steeds een van Jenna’s beste vriendinnen. En dat betekende dat ze ook min of meer Nomi’s vriendin was.

Nomi zei niets terwijl haar vriendinnen verder kletsten. Ze luisterde alleen en glimlachte op de juiste momenten. Ze at haar lunch. Maar hoewel ze haar best deed om op te letten, dwaalden haar gedachten steeds af. Terug naar de talentenjacht, naar haar angst. En hoewel het fris was in de kantine door de koele herfstlucht, merkte ze dat ze begon te zweten.

Nu móést ze wel met de talentenjacht meedoen.

Als ze nu terugkrabbelde, zouden ze haar daar voor altijd mee blijven plagen.

Ze keek even naar Jenna en vroeg zich af of dat soms de

reden was dat haar vriendin erover was begonnen. Misschien was het helemaal niet bedoeld om voor Nomi op te komen. Misschien was het juist bedoeld om Nomi onder druk te zetten om mee te doen.

Maar nee. Jenna was haar vriendin. Dat zou ze nooit doen.

Nomi liet zich gewoon meeslepen door haar angst.

Nomi en Jenna liepen door de straat, omringd door lachende klasgenoten en muziek. Iedereen kletste over hun plannen voor het weekend. Het was volgende week Halloween, dus de meeste gesprekken gingen over last minute kostuumshoppen, of een uitje naar een spookhuis een paar dorpen verderop. Nomi was dol op deze tijd van het jaar, deels omdat ze alle Halloween-versieringen zo leuk vond, maar vooral omdat ze dol was op de herfst: de felrode bladeren, de kans om eindelijk weer truien te dragen. Herfst in Michigan was echt geweldig. En iedereen pakte flink uit met Halloween: alle huizen in de straat waren helemaal versierd met spoken en monsters, spinnen en grijnzende pompoenen.

‘Wil je bij mij huiswerk komen maken?’ vroeg Jenna. Jenna’s rugzak zat vol boeken, maar Nomi had niet veel mee naar huis genomen voor het weekend. Ze had het meeste huiswerk al af.

‘Ja hoor,’ zei ze. Ze wist dat Jenna’s vraag codetaal was voor ‘help Jenna met haar huiswerk’, maar dat vond ze niet erg. Ze vond het fijn om te helpen. En om bij Jenna te zijn.

‘Super!’ reageerde Jenna. ‘En dan kunnen we ook aan ons optreden werken. Ik heb er zo veel zin in. We zullen Clarita eens wat laten zien.’

Nomi voelde haar wangen rood worden, misschien door Jenna’s zelfverzekerdheid, misschien doordat ze bij elke verwijzing naar de talentenjacht in paniek raakte.

‘Heb je al een liedje uitgekozen?’ vroeg Jenna.

Nomi knikte en vertelde haar welke. Het was een popliedje waarvan ze wist dat Jenna het leuk zou vinden, en Jenna’s ogen begonnen te glinsteren toen Nomi de titel noemde.

‘Dat wordt echt geweldig,’ zei Jenna. ‘Ik zie de dansmoves nu al voor me.’

Ze begon te dansen onder het lopen, waardoor Nomi moest lachen. Toen bleef Jenna staan en vroeg heel nonchalant: ‘Hé, is het goed als we nog even snel langs de winkel gaan?’

‘Geen probleem.’ Nomi nam aan dat Jenna nog wat boodschappen moest halen voor het avondeten, of snacks voor daarna, als ze een spontaan filmavondje zouden houden.

Maar Jenna liep niet naar de buurtsuper waar ze normaal boodschappen deden. Ze liep een paar straten de andere kant op, in de richting van de grotere warenhuizen.

‘Wat heb je nodig?’ vroeg Nomi toen ze via de glazen deuren naar binnen liepen.

Jenna knipoogde naar haar. ‘Dat zul je wel zien.’

Nomi was niet blij met de blik die Jenna haar gaf. Die blik bracht haar altijd in de problemen.

Haar vrees nam niet af toen Jenna doelbewust tussen de gangpaden door zigzagde.

Naar het achterste deel van de winkel.

Naar de speelgoedafdeling.

Nomi hoorde ze al voordat ze ze zag:

de perfecte stemmetjes,

de opgewekte opmerkingen.

Toen sloegen Jenna en zij de hoek om en stond Nomi oog in oog met een stellage van wel honderd Emmy-poppen.

Nomi bleef abrupt staan.

Die ogen.

Ze staarden allemaal.

Ze zaten gevangen in hun doos en

S

T

A

A

R

D

E

N.

‘Wat doen we hier?’ vroeg Nomi fluisterend.

‘Jij gaat Emmy-poppen voor ons regelen,’ antwoordde Jenna.

‘Maar... wat? Die kan ik niet betalen.’

En ik wil er geen! dacht ze erachteraan.

Nomi maakte de fout om haar blik op een van de poppen te richten. De pop staaarde naar haar terug, alsof ze meeluisterde.

Nomi huiverde en keek weg.

Jenna kreeg weer die glinstering in haar ogen.

‘Dat weet ik,’ zei Jenna. ‘Ik ook niet. Maar jij gaat me helpen ze te stelen.’

4

Jenna had een plan.

Natuurlijk had ze een plan.

Een plan waarbij ze in het middelpunt van de belangstelling zou staan.

Nomi’s beste vriendin had net zo hard aandacht nodig als ze lucht nodig had om te ademen.

En dat werd duidelijker dan ooit terwijl ze naar de poppen liepen.

‘O, wauw!’ riep Jenna luid. Ze zette haar rugzak neer en liep naar een tafel waar twee poppen uit hun doos waren gehaald en als voorbeeld stonden uitgestald. Ze pakte een van de poppen om haar te bekijken. ‘Wat zien ze er realistisch uit!’ riep ze uit, als in een tv-reclame.

Dat was het teken voor een van de verkopers om met een grote nepglimlach naar hen toe te lopen. ‘Wil je meer over Emmy weten?’ vroeg de verkoper.